

ІСТОРІЯ СЕЛА МОРОЧНЕ

У мальовничому куточку Полісся знаходиться село Морочне . Навесні, коли біля кожної оселі починають вбиратися цвітом сади , воно стає невідомо красивим. У квітчане соняхами і мальвами , під плескіт води та шурхіт лебединих крил , згадує воно своє минуле... А згадати древньому поселенню є про що .

Збереглося чимало легенд та переказів про походження його назви . Одна з них розповідає : « Було все це за тих прадавніх часів, коли земля батьків наших була ніким незвідана, безлюдна . Кругом – хащі та непролазні болота, які аж кишіли зміями та мошкарюю . Та, незважаючи на все , саме через ці болотисті місця пролягав найкоротший шлях до Пінська . Отож і їхали ним з усіх усюд купці, везли свій крам на ярмарки . Їхали і поспішали швидше дістатися до місця призначення. Оскільки вози їх були переповнені всіляким добром, а дорога була гурькою і важкою, то часто доводилося людям подовгу морочитися, вибираючись самим і витягуючи із багна свої вози з товаром та відбиваючись від ненажерливої мошкарні . Тому купці намагалися завжди проїхати це місце за білої днини , бо залишатися на гурькій дорозі на ніч було небезпечно . Ось і назвали вони це місце «морочним» , від слова «морочитися»

Дещо пізніше тут, серед дрімучих лісів, наші пращури заклали хутір . Так, власне, і з'явилося поселення під назвою Морочне . І досі цю частину села (Мале Морочне) звать « хуторами» і милуються її красою . Адже, побувавши тут. Ви потрапите в справжню казку, де порушує тишу лише скрип віковичних сосен, стукіт дятла та шурхіт вертлявих білок .

Є в селі Морочне ще й Королівщина. Легенда розповідає, що колись на території, яка нині є приблизно центром села, росли розлогі столітні дуби, які були хорошим пристановищем для подорожніх у спекотні літні дні . Одного разу довелося їхати цим шляхом самому Його Величності Королю . Днина видалася гарячою , спека була нестерпна, і вирішив король зробити під дубами короткочасний перепочинок . З того часу дуби ті стали називатися королівськими, а місце, де вони колись росли – Королівщиною .

Поселення з часом розрослося і ставало все привабливішим . Та чи не найгарнішою була територія сучасного Великого Морочного , яку назвали «Красницею» від слів «красивий» , «красуватися» .

Є чимало інших , не менш цікавих , навіть казкових легенд про походження назви села Морочне, його урочищ . Всі вони, так чи інакше, стосуються його історичного минулого . І зараз важко встановити, хто ж найближчий до істини, пояснюючи назви села, історія якого нараховує не одне століття...

Перша згадка про село датована 1511 роком . Жителі його брали участь у селянсько – козацькому повстанні 1594 – 1596 р р , яким керував С. Наливайко .

Морочно – село Пінського повіту, в 3 окрузі поліційному, в 50 верствах від Пінська. Село колись було наділом єпископів (владик) уніатських, пінських , потім надбання Родзевичів , в яких потім конфісковано . До Морочного належить село Вілька Морочненська , в церкві якої – давній, уніатський знаходилась ікона обряду Ісуса Христа в Молитві . При церкві перебували рукописи на польській мові , які описують дива від 1786 до 1932 р. Морочне було надане Домініканцеві пінському заставним правом , потім перейшло до Заборовських , Хшановських , і нарешті до Родзевичів . Є тут управління гміни , до якої належать села : Морочно , Вілька Річицька , Дубчиці , Сенчиці, Заручайськ , Новосілля, Кутин , Любинь , Муравин , Осова , Калець , Погост Зарічне, Старі Коні, Річиця, Привітівка, Тьолковичі , Іванчиці, Неньковичі , Мутвиця , Острове , Ладороже, Локниця , Бишляк , Зеліно . В загальному в Морочно проживало 2138 людських душ .

Радянську владу проголошено в січні 1918 року . Населення брало участь у боротьбі проти гетьманців та польських інтервентів. В 20- 30- х рр. Тут існувала підпільна організація КПЗБ, а з 1924 року – райком КП ЗБ.

Після возз'єднання західноукраїнських земель з Радянською Україною село стало районним центром .

В роки Великої вітчизняної війни 94 жителі села вели боротьбу з фашистськими загарбниками в лавах Червоної Армії та в загонах народних месників . З них 55 нагороджених органами і медалями Союзу РСР, 85 чол . загинули, захищаючи Батьківщину . Антифашистську боротьбу в районі очолював підпільний Морочненський райком КП (б)У (секретар К.Г.Шинкар) , створений навесні 1943 року .

В 1943 р. був сформований партизанський загін ім. .Б. Хмельницького (Командир С.А.Шмат) . видавалась підпільна районна газета « Червона зірка» . Командир партизанського з'єднання, що діяло в Морочнівському і прилеглих районах, був начальник міліції Морочнівського району І.П. Федоров.

В післявоєнні роки почалась відбудова села . В 1962 році відкрито дільничу лікарню школу, сільський клуб 1955 р) і бібліотеку.

В 1980 році побудовано нове приміщення школу . В сучасній школі діє 11 навчальних кабінетів . До послуг учнів спортивний зал , спортивний майданчик, шкільна їдальня .

В школі нині працює 28 вчителів, Навчаються учні в кількості 155 чоловік в одну зміну . При школі працює публічно – шкільна бібліотека .